

πόδας τοῦ μὲ ζωηρότατον ἄλμα ἐπ' αὐτὸν ἀναπη-
δήσαντος ἵππου, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωηρότης καθίστα-
ται ἐν τῷ ἀναγλύφῳ καταφανεστέρα διὰ τῆς ἐκ-
φράσεως τῆς κεφαλῆς· ἡ γλαμύς του εἶναι ἐρριμέ-
νη ἐπὶ τοῦ τὴν ἀσπίδα κρατοῦντος ἀριστεροῦ βρα-
χίονος· ἄλλως, εἶναι ὅλως γυμνός· δύο ὅπαι ἡ μὲν
ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους
τῆς κοιλίας ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐνταῦθα ἦτο ἐξηρ-
τημένος μετὰλλινος τελαμών. Αἱ θέσεις ἀπάντων τοῦ
ἱππέως, τοῦ ἵππου καὶ τοῦ καταβεβλημένου εἰσι
φυσικώταται καὶ ἐσκεμμένως ἐκλελεγμένοι, προδί-
δουσι τὴν τελειότητα τῆς τέχνης ἐν τῇ ἐποχῇ
καθ' ἣν τὸ ἀνάγλυφον ἐξεργάσθη· οὐδὲν εἶναι ἐν
τούτῳ τὸ βεβιωμένον, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ χώρου ὀριζό-
μενον, ὃ ἵππεὺς ὑψοῖ τὴν χειρά του μεθ' ὅλης τῆς
ἐλευθερίας, ὃ ἵππος κατέχει θέσιν ὠραιοτάτην ἀ-
νάλογον τῇ τῶν ἀναγλύφων ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ
Παρθενῶνος, καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φι-
γαλίᾳ, ἀλλὰ διαφέρουσιν τῆς ἐν τῷ ἀναγλύφῳ
τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου, τοῦ παριστάντος τὸν ἱπ-
ποδαμαστὴν Καστορα.¹ Οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώ-
πων εἶναι ὁπωστοὺν ἐκφραστικοί, μάλιστα τοῦ κατα-
βεβλημένου· οὗτος στρέφει τὸ βλέμμα ζωηρὸν πρὸς
τὸν ἐχθρόν του, ὅστις κρατῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὰ δεξιὰ κεκλιμένην παρατηρεῖ μὲ ἡπιώτερον
βλέμμα τὸν καταβληθέντα ἀντίπαλον· ἡ ἐργασία
μάλιστα τοῦ ἵππου εἶναι ἀρκετὰ καλὴ, καθόσον
τὸ ἀνάγλυφον δὲν εἶναι μόνον ἐν τῷ διαγράμ-
ματι κάλλιστα ἐπεξεργασμένον, ἀλλὰ καὶ ἐν
ταῖς διαφοραῖς ἐντὸς αὐτοῦ ἐπιφανείαις, ἐπειδὴ
ἡ μετάβασις ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἐτέραν εἶ-
ναι ὅλως φυσικὴ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τραχύτη-
τος· ἡ δὲ διαμόρφωσις αὐτῶν μάλιστα ἐν τῷ ἵππῳ
τελειοτάτη, ἐλλείπει λοιπὸν ἐκ τοῦ ἀναγλύφου ἐ-
κεῖνη ἡ τάσις τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης καθ'
ἣν αἱ τεχνίται ἔτεινον ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν
εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν μερῶν καθ' ἕκαστα, πι-
στοὶ τῆς φύσεως ὁπαδοὶ μὴ προσέχοντες εἰς τὴν
ἀρμονικὴν τοῦ ὅλου σχήματος ἐκφρασιν. Ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῦ ἱππέως νεανίου ὑπάρχουσιν δύο ἦλοι,
ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ὁ νεανίας ἔφερε στέφανον
ἐκ μετάλλου· δυστυχῶς τὸ κάτω μέρος τῆς κεφα-
λῆς τοῦ ἵππου εἶναι τεθραυσμένον, τὸ ἄκρον τῆς
ρίνός τοῦ ἱππέως καὶ ὁ δεξιὸς αὐτοῦ ποὺς.

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀναγλύφου² εὐρίσκεται τὸ
ἐπιτύμβιον·

ΔΕΞΙΛΕΩΣ ΛΥΞΑΝΙΟ ΘΟΡΙΚΙΟΣ
ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΠΙ ΤΕΙΣΑΝΔΡΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΠΕΘΑΝΕ ΕΡ' ΕΥΒΟΛΙΔΟ
ΕΓ ΚΟΡΙΝΘΩ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΙΠΠΕΩΝ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχοντος Πισάνδρου, ὅστις ἤρξε
κατὰ τὴν 91 Ὀλυμ. 3 (414 π. χ.) ὁ λιθοξόος ἐξ
ἀπροσεξίας, ἥτις εἰς τοὺς τοιοῦτους ἦτο συνή-
θης, μετέβαλεν εἰς Τεισάνδρου, ὅπερ καὶ εὐκο-
λον ἦτο **ΤΕΙ** ἀντὶ **ΠΙ** ἢ **ΠΕΙ**.¹ Ὁ Εὐβουλίδης ἤρξε
τὴν 96 Ὀλ. 3. (394.) ὥστε ὁ νέος ἐζησεν ἔτη 20,
εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ τέχνη ἐν Ἀθήναις εὐρίσκετο
εἰς ὑψηλὴν περιόπην ἐπὶ τῶν τελευταίων ἡμέρῳ
τοῦ Φειδίου, καὶ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀλκαμένους καὶ
Ἀγορακρίτου. Τίνες ἦσαν οἱ ἐν Κορίνθῳ πέντε,
τοῦτο μοι εἶναι κατὰ τὸ παρὴν ἄγνωστον· ἐκ τοῦ
Ξενοφῶντος² ὅμως πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν ἐν
Κορίνθῳ μάχην ἔλαβον μέρος σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ
600 ἱππεῖς Ἀθηναῖοι. Δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω
μὲ τοὺς νομίζοντας ὅτι ὁ τάφος οὗτος τοῦ Δεξι-
λάου εἶναι ὁ δημοσίᾳ ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν τῶν
ἐν Κορίνθῳ πεσόντων, ἢ ἐκ τῶν τοιούτων, καθὰ ὁ
Παιυσανίας (1, 29, 11) ἀναφέρει· ἐπειδὴ ὁ τάφος
οὗτος καὶ οἱ τῶν εἰς διαφόρους ἄλλας μάχας πε-
σόντων ἔκειντο παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς
τὴν Ἀκαδημίαν, οἱ δὲ εὐρεθέντες ἤδη τάφοι εἶναι
σχεδὸν βέβαιον ὅτι κεῖνται παρὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν κα-
θὼς ἡ διεύθυνσις αὐτῶν πρὸς Δ. ἀποδεικνύει, ἐν ᾧ
ἂν ἦσαν ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ὁδοῦ θὰ εἴ-
χον βορείοδυτικὴν διεύθυνσιν.

Σ. ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΑΝΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΑΘΟΗΣ ΚΑΙ ΣΥΡΜΟΓ. — Εἶνε τῇ ἀλη-
θείᾳ οὐχὶ μικρὰς περιεργείας ἄξιον νὰ ἐρευνήτῃ τις
πῶς ἐνόησεν ὁ ἄνθρωπος τὸ κάλλος κατὰ τὰς δια-
φόρους ἐποχάς, ἀπὸ τῶν προπατόρων αὐτοῦ Ἀδάμ
καὶ Εὐας μέχρι σήμερον, καὶ πῶς, κατ' αὐτὸν ἐτι-
τὸν 10^{ον} αἰῶνα ἐννοεῖται κ' ἐκτιμᾶται παρὰ
τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς γῆς. Ὅποιους κόπους δὲν
κατέβαλεν ἡ γυναικεία φαντασία, ἵνα μεταβῇ βαθ-
μῶδον ἀπὸ τῶν συκοφύλλων τῆς προμήτορος Εὐας
εἰς τὴν κρινολίναν τοῦ σωτηρίου ἔτους 1863; ὅχι
μία σελὶς τῆς Χρυσ. ἀλλ' ὅλας ἀλλὰ τόμοι ὁλόκλη-
ροι ἠδύναντο νὰ γραφῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου
τούτου, ἱστοριογραφούντες ἀφ' ἐνὸς καὶ ἐθνογρα-
φούντες ἀφ' ἑτέρου.

Θαυμάζομεν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ τοὺς μεγάλους

1. Ἀπεκονισμ. εἰς Müllers Denkm 7, 14, 30.

2. Ἐχει μῆκος 1,37. ὕψ. 0,38.

1. Id. Clinton Fasti. Hellenici σελ. 80 καὶ 102. ἐκδ. Krüger.

2. Ξενοφ. ἑλλ. 4, 2, 17.

καὶ κανονικοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ὅμως οἱ Κινέζοι προτιμῶσι τοὺς στρογγύλους καὶ τριγωνικοὺς μᾶλλον.

Ὁ εὐρωπαῖος ἀγαπᾷ τὸ μικρὸν στόμα· ὁ αἰθίωψ λατρεῖ τὸ κολοσσιαῖον.

Ὡραία ὦτα εἶνε καθ' ἡμᾶς· τὰ μικρὰ καὶ διαφανῆ· κατὰ τὸν αἰγύπτιον, τὰ ἔχοντα τούλαχιστον τριῶν δακτύλων μῆκος.

Ἐν Εὐρώπῃ θαυμάζεται ἡ μικρὰ καὶ μεταξώδης κόμη, ἐνῶ οἱ φιλάρεσκοι Λάπωνες κείρουσι τὴν ἰδικήν των ἐν χρῶ.

Καὶ πόσα ἐτι ἄλλα παράδοξα καὶ τερατώδη ἔθιμα παρὰ τοῖς διαφόροις ἀπολιτίστοις λαοῖς!

Οἱ Περουβιανοὶ ἀναρτῶσιν ἀπὸ τῆς ῥινός των τοσοῦτον βαρεῖς καὶ ὀγκώδεις κρίκους, ὥστε δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήτῃ πῶς δὲν ἐκσπῶνται οἱ χόνδροι τῶν ῥωθῶνων των.

Ἐν τῇ Ἰνδοσινικῇ καταντῶσι πολλάκις τὰ ὦτα τῶν γυναικῶν νὰ ἐγγίζωσι τοὺς ὤμους των, τοσοῦτον βαρέα καὶ ὀγκώδη εἶνε τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐξαρτώμενα ἐνώτια.

Γνωστὴ εἶνε βεβαίως εἰς τοὺς μετὰ τῶν μυθιστοριῶν τοῦ ἀμερικανοῦ Κούπερ γνωρίμους ἀναγνώστας τῆς Χρυσασταλίδος ἡ ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ κρατοῦσα ἀποτρόπαιος τῆς στίξεως (tatouage) συνήθεια. Ὅλα τὰ δυνατὰ χρώματα, πρὸ πάντων ὅμως τὸ ἐρυθρὸν, κυανοῦν καὶ μέλαν, ἀναμίγνυνται ἰδιοτρόπως ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν ἀγρίων ἐκείνων φυλῶν· τρυπῶσι τὸ πρόσωπόν των διὰ βελονῶν, ἐγχαράττουσιν αὐτὸ διὰ παντοίων μέσων, ἵνα καταστήσωσιν ἀνεξίτηλον τὴν βαφήν, καὶ πρὸς τί ταῦτα πάντα; ἵν' ἀποκτήσωσι φοβερὸν τὸ ἦθος!

Εἰς ἐπαρχίας τινὰς τῆς Περσίας ἡ γρυπὴ ῥίς καταφρονεῖται ὡς ῥίς τοῦ κοινοῦ λαοῦ, καὶ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως φροντίζουσι νὰ συνθλίβωσιν ἐπιδείξις τὰς ῥίνας τῶν παιδῶν των ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτῶν ἡλικίας.

Αἱ Ἰαπωνίδες ἐπιχρυσοῦσι τοὺς ὀδόντας των· αἱ ἰνδαὶ βάφουσιν αὐτοὺς ἐρυθροῦς, καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Γουὲρτχης μαύρου.

Αἱ Κινέζαι ἀσιτοῦσιν ἵνα καταστῶσιν ἰσχυαί, αἱ ὠθμανίδες δὲ διρρήγνυνται τρώγουσαι ἵνα παχύνωσι.

Πανταχοῦ λοιπὸν τὸ παράδοξον, τὸ τερατώδες, τὸ παράφρον χάριν τῆς καλλονῆς. Ὡ καλλονή! πόσαι ἀνοηταὶ πράττονται ἐν ὀνοματί σου!

Ἄν ἦδη ἀπὸ τοῦ σώματος μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, ἐτι πικριότερον θέλωμεν ἀπαντήσῃ τὸ παράδοξον.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Πεκίνου καλύπτουσι τὴν κεφα-

λήν των δι' ἀχύρογεμισμένων πτηνῶν, ὧν αἱ πτέρυγες σκιαζοῦσιν ἐκατέρωθεν τοὺς κροτάφους των.

Αἱ κάτοικοι τῆς Μυαντοῦς (εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰαπωνίας) φέρουσι καθ' ἑορτάς τινὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των μικρὸν πλοῖον, προσκεκολλημένον δι' ἱκανῆς ποσότητος κηροῦ, ὃν ἐννοοῦσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μετὰ πόσου κόπου κατορθοῦσιν ἔπειτα ν' ἀποσπάσωσι.

Ἐξετάζων τις τὰς παραδόξους ταύτας ἰδιοτροπίας καὶ ἄλλας ἐτι παραλογωτέρας ἄλλων ἡμιπολιτίστων λαῶν, τί συμπέρασμα θέλει ἄρα ἐξαγάγει; ὅτι ἔχουσιν ἐκεῖνοι ἀδικον καὶ ἡμεῖς οἱ εὐρωπαῖοι δίκαιον; ὅτι οἱ συρμῶί μας εἶναι φυτικοὶ καὶ οἱ ἰδικοὶ των γελοῖοι; ἢ μὴ δύναται τις ἄρα γὰρ νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ ἐπ' αὐτῶν τὸ τοσοῦτον ἐλαστικὸν ἀξίωμα: *de gustibus non est disputandum*; Πλὴν μήπως καὶ ἡμῶν αἱ ἰδιοτροπίαί, μήπως καὶ οἱ εὐρωπαϊκοὶ συρμῶι μένουσι σταθεροί; Πιλλᾶκις ἐνός ἀνθρώπου φρενοτροπία, ἀνάγκη συγκαλύψεως φυτικοῦ τινος ἐλαττώματος, ἐγέννησεν ἐν Εὐρώπῃ συρμούς ζήσαντας ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη, καὶ δι' ἐτέρων πάλιν ὁμογενῶν συρμῶν ἀντικατασταθέντας!

Ὁ Η'. Κάρλορς εἰσήγαγε τὰς ποδήρεις ἐσθῆτας ἀντὶ τῶν κοντῶν ἱματίων ἕνεκα τοῦ κακοῦ σχηματισμοῦ τῶν κνημῶν του.

Φραγκίσκος ὁ Α', πληγωθεὶς κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐν Παβίᾳ, ἔκοψε καὶ κόμην καὶ πώγωνα, καὶ ἤφαισθησαν πάραυτα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ κόμμι καὶ πώγωνες.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ Μέγας ἔχων ὑπερταρκώματα εἰς τὴν κεφαλὴν ἠνάγκασε τοὺς αὐλικούς του πάντας νὰ φέρωσι κατὰ μίμησίν του κολοσσιαίας καὶ πολυδαπάνους φενάκας.

Ἐπὶ πεντήκοντα δ' ἔτη ἠναγκάσθησαν αἱ ὠραιότεραι καὶ χαριέστεραι τῆς Εὐρώπης γυναῖκες νὰ κρύπτωσι τοὺς ὠραίους των βοστρύχους ὑπὸ παχὺ ἀλεύρου στρώμα, μόνον διότι ὁ δοῦς Ῥισελιὲς δὲν νῦχαριστεῖτο νὰ δεῖκνῃ τὰς λευκάς του τρίχας, καὶ ἐπενόησε νὰ τὰς κρύψῃ ὑπὸ τὸ καλόζηλον ἐκεῖνο κάλυμμα.

Αἴσις τοῦ 8ου Αἰτίματος.

«ΘΗΡΑ.»

ΑΙΝΙΓΜΑ 9.

Συνώνυμον το κόσμου,

Ἐρχαίης δόξης λείψανον συνήθως εἶμαι μόνον·

Ἄν λείψῃ ὁ λαιμός μου,

Διασχεδάσεις παιδικῶν θά σ' ἀνιμνήσω χρένων.

ΣΦΙΙΞ.

Π.